

[Ritta Ahm.]

planlægning for byfornyelse. Nu ved jeg godt, SF sigter til en bestemt sag, men jeg mener også, at denne sag kunne have fået en helt anden afslutning, hvis blot man havde rejst sagen på et langt tidligere tidspunkt.

Jeg vil også mene, at den nye lov om kommuneplanlægning, som træder i kraft den 1. februar 1977, på mange måder kan hindre, at en sådan sag i det hele taget opstår igen, ikke mindst på grund af den langt større indsigt i planlægningen, der efter loven blev lagt ud til befolkningen.

Jeg vil tro, at punkt 5 i forslaget kan blive udgangspunktet for den videre forhandling i udvalget for fysisk planlægning. Det drejer sig om at give havekolonierne en højere prioritering, men det kan nok være farligt at låse sig fast i et bestemt mønster med hensyn til antal boligblokke o. lign., for der er mange andre ting ude i områderne, som må tages i betragtning, folks behov, omgivelserne i øvrigt o. lign. Det må være på stedet, man bedst kan vurdere dette i bred sammenhæng.

Vi er parate til at drøfte sagen i udvalget, og vi må finde frem til et resultat, så vi undgår for mange interessekonflikter mellem udvikling og bevaring af miljøerne. Om det så skal være i form af en lov eller en bekendtgørelse i tilknytning til kommuneplanloven, det kan vi altid diskutere os frem til. Hovedsagen er, at problemet er rejst her i dag.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi er enige med forslagsstillerne i, at kolonihavebevægelsen har været og stadig er et betydeligt fritidsaktiv, ikke mindst for byboere og mennesker med indtægter, der ikke tillader andre yndede luksusformer, f. eks. dyre sommerhuse.

Vi kunne måske godt tage en lille debat om de fremtidige forhold på det område, for mens jeg helt erkender — det gør mit parti også — at mange mennesker er meget glade for deres kolonihave, så så jeg for ikke så længe siden en moderne rækkehusbebyggelse, hvor man havde gjort det omvendte, nemlig hevet hegnene op til alle de små bitte frimærker og lavet én stor, dejlig have, og jeg vil ikke sige, jeg helt afviser, at det kan være en løsning. Her kan altså diskute-

res meget, også hvad angår det lidt mere idémæssige grundlag.

Men vi er da enige med forslagsstillerne i, at ordnede, lovbundne forhold skaber ro og tryghed for det enkelte menneske, og vi er ikke mindst enige i, at når stat eller kommune er udlejer eller part i køb og salg, så skal borgeren være garanteret både information og tryghed og velordnede forhold.

Vi kan altså godt gå med til og vil gerne medvirke i udvalgsarbejdet til at gøre livet for kolonihavemennesker mere trygt, og også i et vist omfang garantere dem, at de kan beholde deres haver, men jeg må nok sige, at når jeg ser hr. Poul Dams konkrete forslag og sammenholder dem med virkeligheden og de politiske opgaver, der på en lang række af de samme områder viser sig, så bliver jeg lidt i tvivl, om det er vejene. SF foreslår fredning af havekolonier. Vi kommer ikke uden om, at vi utallige steder ville få fredede områder, der fremover ville være en absolut hæmsko for byudviklingen. Vi ville få kolonihaveområder, der blev indkapslet i en storby eller trafikale anlæg. De kan miste deres skønhed og brugsværdi, og vi kan heller ikke se bort fra, at det, der engang i sådanne områder har været gode kolonihaver og gode rekreative områder, har haft en tendens til at udvikle sig til noget andet, nemlig slumbeboelse for folk, der ikke havde råd til andet.

Hvis vi skulle til at frede og bruge vore meget begrænsede fredningsmidler, så må hr. Poul Dam også se i øjnene, at der er meget naturskønne egne i Danmark, som vi så må undlade at frede til gavn for befolkningen i al almindelighed. Vi kan selvfølgelig rejse det store krav, at vi skal have råd til det hele, det kan jeg såmænd godt gå med til, men virkeligheden ville nok blive, at hvis man vælger at frede kolonihaverne, så er der andre, meget væsentlige ting, man ikke får fredet.

Med hensyn til forslaget om etablering af langtidskontrakter må jeg sige, at dér tror jeg virkelig, hr. Poul Dam skader kolonihavefolkene. Det er jo meget fornuftigt og meget hensigtsmæssigt, hvis en kommune eller staten opkøber jord til senere formål ud fra en fornuftig planlægning af, hvad jorden skal bruges til, at man så udlejer den i den mellemliggende tid, og der er da også folk i omegnskommunerne i København,